

Pokud se žalovaný úřad opírá o ustanovení § 8, č. 4 cit. zákona, vychází z právního názoru, že jakékoli používání místnosti k obývání určené bez úředního povolení k jinému účelu, než k účelu obývacímu odůvodňuje zabránění dle tohoto zákonného ustanovení. Nejvyšší správní soud však tento názor nesdílí. § 8, č. 4 jedná o místnostech o d ň a t ý c h účelům obývacím bez úředního povolení. Odnětím účelům obývacím rozuměti lze však pouze takové užívání obytné místnosti k účelům jiným než obývacím, z něhož patrno, že místnost ona má trvale neb na delší čas sloužiti účelu jinému než obývacímu a musí tu býti takové okolnosti, z nichž je patrno, že má původní účel místnosti té, totiž obývání její, býti zmařen. Za takovou okolnost nebylo by však lze považovati pouhé faktum, že stěžovatelé v jedné ze svých obytných místností složili zásoby ovoce, když není ani zjištěno, na jak dlouho se tak stalo. Pro mylný svůj právní názor opomenul pak žalovaný úřad vyšetřiti podstatné okolnosti, z nichž dalo by se souditi, že místnost ona skutečně obývacím účelům má býti odňata (na př. zvláštní zařízení ve světnici té, delší doba pro uschování ovoce nutná) či zda správným je tvrzení stěžovatelů, že jen přechodně se uskrovnili a jen přechodně ovoce v místnosti oné uložili.

Neúplnost ta zaviněna byla nesprávným výkladem ustanovení § 8, č. 4 a bylo tedy naříkané rozhodnutí i pokud tohoto zabíracího důvodu se týká, dle § 7 zákona o správním soudě zrušeno.

Jsou-li snad dány podmínky zabránění dle ustanovení § 8, č. 10 cit. zákona, jehož dovolává se obec, předkládajíc spisy žalovanému úřadu, nebylo nejvyššímu správnímu soudu zkoumati, poněvadž naříkané rozhodnutí tohoto ustanovení se nedovolává a nevychází také z předpokladů tam stanovených, zejména, že sloučení bytů stalo se po 27. říjnu 1918 bez úředního povolení podle nařízení z 28. března 1918 č. 114 ř. z.

Č. 579.

Honební právo: Nejde-li o pronájem společenstevní honitby ve veliké ceny, není § 4 licit. řádu ze dne 15. července 1786 č. 565 sb. z. s. směrodatným pro určení doby, jaká má uplynouti od výhlášky do výkonu dražby.

(Nález ze dne 10. listopadu 1920 č. 10.706.)

V ě c: Jindřich Doležal ve Starém Jičíně proti zemskému správnímu výboru o pronájem společenstevní honitby.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zrušil zemský správní výbor rozhodnutí okresního výboru v Novém Bydžově ze dne 26. června 1919 čís. 961/VI., jakož i dražbu provedenou dne 9. února 1919 o pronájmu společenstevní honitby ve Starém Bydžově a uložil honebnímu výboru, aby provedl dražbu novou, kterou dlužno řádně a obvyklým v obci způsobem vyhlásiti.

Vydávaje hořejší nález o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí pro nezákonnost, vycházel nejvyšší správní soud z těchto úvah:

Předmětem sporu jest jediné otázka, lze-li pokládati za podstatnou vadu dražebního řízení, provedeného o pronájem honitby ve Starém Bydžově, okolnost, že vyhláška o dražbě byla v obci vyvěšena pouze na 4 dni přede dnem dražby. Žalovaný úřad pokládá za přiměřenou dobu 14 dní, kdežto stěžovatel tvrdí, že vzhledem k daným poměrům byla lhůta 4denní zcela přiměřenou. Obě strany vycházejí při odůvodnění správnosti svého úsudku z předpisu § 4 licitačního řádu ze dne 15. července 1786 č. 565 sb. z. s., jež pokládají právem za směrodatný, když honební zákon český nemá speciálních předpisů pro způsob provedení dražby.

Ale § 4 cit. řádu licitačního nařizuje pouze pro dražby věci velké ceny a pro dražby nemovitostí (arg. slova »v těchto případech«, odkazujících zřejmě na případy zmíněné v předcházejícím § 3), aby se vyhláška stala v době přiměřené předmětu, chtěje zvláště pro takové dražby zajistiti co možno hojnou účast způsobilých podavatelů. Rozhodnou je tedy jen vysoká hodnota dražených objektů, kterou licitační řád u svršků výslovně požaduje a která se u realit předpokládá sama sebou.

Že by šlo v daném případě o takovou věc velké ceny, jak má za to žalovaný úřad, nelze uznati. Jde o pronájem honitby, pro který stanovena byla vyvolací cena 500 K, z níž jako jediné bezpečného a ciferně zjiřitelného podkladu pro ocenění nutno vycházeti. Ježto licitační řád blíže nevykládá, jakou hodnotu považuje za vysokou, jest pro posouzení otázky této rozhodným běžný názor hospodářský o tom, co sluší za vysokou cenu pokládati; že by však při mimořádném znehodnocení peněz, jež tu bylo také již v době zmíněné dražby, odpovídalo běžnému názoru, že částka 500 K představuje ve smyslu zákona »velkou cenu«, nelze dojista právem tvrditi a není proto přípustno, aby byl na případ, o nějž jde, uplatňován předpis § 4 licit. řádu.

Když tomu tak, nedá se z licitačního řádu vyvoditi vůbec žádná určitá direktiva ve příčině stanovení doby, jaká měla v tomto případě uplynouti od vyhlášení do výkonu dražby, a schází tu tedy zákonný podklad pro zrušení provedené dražby jediné z té příčiny, že vyhláška nestala se včas. Jen pro úplnost dokládá se, že také exekuční řád z 27. května 1896 č. 79 ř. z. nemá ustanovení o tom, po jakou dobu má býti edikt o dražbě věcí movitých (a práv majetkových — § 332 ex. ř.) před termínem dražebním vyhlášen a to ani, pokud jde o věci vysoké ceny.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Pokud snad rozhodnutí to tvrdíc, že lze právem souditi, že by se k dražbě dostavil větší počet uchazečů, kdyby byla po dobu přiměřenou (14 dní) předem vyhlášena, chtělo zrušení dražby odůvodňovati také zvláštními poměry místními nebo povahou věci samé, jež by mohla vyžadovati delší doby vyhlásovací, není výrok jeho opřen o žádné konkrétní skutečnosti a nelze jej v tom směru přezkoumati dle § 6, odst. 2 zákona o správním soudě.